

EERSTE ZONDAG van de ADVENT A

Jesaja 02:01-05
Matteüs 24:37-44

Bennekom 2016

Wie in New York het gebouw van de Verenigde Naties bezoekt, moet vooral niet vergeten het monument te bekijken, dat de Sovjet Unie in 1959 aan de VN geschonken heeft. Het monument beeldt een man uit, die bezig is zijn zwaard om te smeden tot een ploegschaar, zijn speer tot een snoei-mes.

Op het hoogtepunt van de koude oorlog schonk het godloze communisme een beeld, dat volledig geïnspireerd was door die Bijbeltekst van de profeet Jesaja. Zo'n geschenk geeft te denken! Zo krachtig is blijkbaar zijn visioen, zozeer spreekt het tot ieders verbeelding. Zozeer ook ligt het verlangen naar duurzame vrede op de bodem van iedere mensenziel.

Trouwens het zou de moeite waard zijn de eerste lezing, die u zojuist gehoord hebt, mee naar binnen te nemen, en dat u er zich even mee terug trekt in de meditatie ruimte. Die ruimte is hier inderdaad aanwezig. Hij is ingericht op verzoek van de eerste Secretaris-generaal, de mysticus Dag Hammarskjöld.

Het zou me niet verwonderen als u - mediterend in deze ruimte – zou ontdekken, dat de VN zelf een voorlopige voorafschaduwing is – zij het een zwakke - van wat in de profetie beloofd wordt... zelfs het strafhof en het Vredespaleis in Den Haag vinden in deze Jesaja-tekst hun fundament en steunpunt.

Hoe het ook zij, een bekende Nederlandse Bijbelgeleerden (Miskotte) formuleerde o.a. aan de hand van deze woorden zijn stelling, dat het Oude Testament nog een *tegoed* voor ons in petto heeft. Want lang niet alle be-

loften, alle profetieën die daar en toen zijn uitgesproken, zijn al vervuld: we hebben nog een en ander tegoed! Het omsmeden van de wapens bijvoorbeeld, het afschaffen van de oorlog en het achterwege laten van al het zinloos geweld.

Wat echter niet in de tekst staat, is: ‘Stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw’! Integendeel. Tijdens het visioen is er een en al activiteit. Volkeren stromen in groten getale naar Jeruzalem toe. Wijzelf worden uitgenodigd, op te klimmen naar het Huis van de Ene, om voort te gaan in het Licht van de Eeuwige. Zelfs de tempelberg is actief en verheft zich. Ook Sion, de stad Jeruzalem, zet zich in beweging en schuift op. Zij wordt het middelpunt van de aarde. Ja, *geschieden* zal het in die dagen...

Met die laatste opmerking is ook God – geprezen zij Hij - in het geding. Ook Hij blijft niet onbewogen toekijken naar het gewoel op aarde. Ook hij komt in beweging. Hier gebéurt God. De Onuitsprekelijke is in het Hebreeuws a.h.w. een levend werkwoord.

Als een reusachtige magneet trekt Hij de mensen, de volkeren, naar zich toe. Hij laat onderricht uitgaan vanuit het heiligdom. Hij beslecht conflicten. Veroordeelt oorlogsmisdaden, laat rechteloze, kleine mensen tot hun recht komen. Hij is de motor die alles en allen aandrijft, die ons van kostbare energie wil voorzien en die ons tot handelen motiveert. Neen, werkeloos achterover leunen in zalig niets doen, is er niet bij, noch voor de profeet noch voor ons in deze Adventstijd.

Deze passage van Jesaja – vol heerlijke beloften – eindigt met een oproep aan ieder van ons: ga mee, laten we voortgaan in het licht van de Ene. Als teken van hoop hebben we dan ook de eerste Adventskaars aangestoken. Er zullen er nog drie volgen. Ze worden iedere week begeleid door nog zo’n prachtige Jesajatekst.

In het evangelie van vandaag verwoordt Jezus - beeldend en op poëtische wijze - dat argeloze niets doen, dat niets in de gaten hebben van wat er in de wereld om ons heen aan de hand is. Hij grijpt daartoe terug naar de tijd van Noach. Mensen eten en drinken, genieten en trouwen, leven hun leven van alledag, maar maken zich nauwelijks druk over de ellende dichtbij en veraf. Zo was het toen in de tijd van Noach, zo was het in de tijd van Jezus, zo is het vaak ook nu nog bij ons

Als hier maar niks gebeurt, denken we dan, hopen we. Als wij hier maar veilig zijn. Als wij maar niet overstroomd worden door die grote stroom

vluchtelingen. Zolang wij maar kunnen genieten van onze betrekkelijke welvaart, dan is het mij wel goed...

Niemand van ons zou het zo cru, zo ongegeneerd durven formuleren, maar toch... diep in ons hart...in ons doen en vooral in ons laten...

Word wakker, roept Jezus ieder van ons toe. De wereld staat in brand, mijn kerk kwijnt weg, verwoestende oorlog in het Midden-Oosten, daar, waar terrorisme regeert worden Christenen en Moslims om hun geloof vervolgd en gedood.

Mensen in de westerse wereld blijken woedend en teleurgesteld te zijn en menigeen heeft zijn vertrouwen in politici, in bankiers en andere leidinggevendenden opgezegd. Onvoorspelbaar is het gedrag geworden van grote groepen in de samenleving: hier, in onze buurlanden en aan de andere kant van de grote Oceaan.

Word wakker, waak, wees alert, keer om zal de liturgie ons vier weken lang toeroepen. Ga voort in het zojuist ontstoken Adventslicht. Niet jij, niet jouw groep, niet jouw land is het centrum van de wereld. Het centrum van de wereld is de Heer, die de Komende is. Ga mee, klimmen we op naar de berg van de Ene... dat Hij zelf ons zal onderrichten.

Wie waardig wil leven, wie werkelijk een duurzaam en gelukkig bestaan wil leiden, zal de handen uit de mouwen moeten steken en zijn volle aandacht gaan leggen bij de ander, de Ander met een hoofdletter én bij mensen om je heen, bij allen die je naasten zijn.

Wees gereed
Want op een uur dat je het niet verwacht
Komt de Zoon des Mensen
Ook naar jou toe.